

Arrest

nr. 228 972 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 8 oktober 2018.

1.2. Op 21 januari 2019 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 2 april 2019 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw

naam : B.

voornaam : E.

geboortedatum : 28.05.1999

(...)

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21.01.2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24.09.2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat haar regelmatig verblijf van 24.12.2018 overschreden is. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

1.4. Op 29 april 2019 diende verzoekster een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.5. Bij arrest nr. 222 657 van 14 juni 2019 heeft de Raad het beroep verworpen dat verzoekster had ingesteld tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing. In het kader van deze zaak had de Raad eerder een beschikking gestuurd waarbij hij kenbaar maakte dat met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“Met toepassing van artikel 39/57, § 1, eerste lid van de voormelde wet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 22 januari 2019. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 29 april 2019, is ingediend buiten de wettelijke termijn”.

Het beroep inzake voormelde beslissing komt derhalve onontvankelijk voor.”

Omdat geen enkele van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de voormelde beschikking, gevraagd had om te worden gehoord, oordeelde de Raad in arrest nr. 222 657 van 14 juni 2019 dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en dat bijgevolg het beroep verworpen wordt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVATIE VAN DE ADMINISTRATIEVE AKTEN”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, in haar artikel 2 stelt dat de administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in het artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie.

In overeenstemming met het artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de geëiste motivatie in de aanduiding in de akte van de consideraties van recht en feit.

De motivatie moet adequaat, precies en pertinent zijn, ttz. aan de feiten beantwoorden en in geen enkel geval een eenvoudige motivatie van subjectieve appreciatie zijn (E.C. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531).

De motivatie moet op werkelijke feiten berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal, a priori als vals beschouwd (CE, 26.08.1994, nr. 48.810).

De motivatie moet des te meer nauwgezet zijn als ze uitkomt op de conclusie dat de vraag duidelijk niet gegrond is (C.E., nr. 56.754, 08.12.1995; C.E. nr. 57.708, 22.01.1996).

Er werd geoordeeld dat men rekening moet houden met het geheel van de elementen van het dossier en niet enkel met de ongunstige elementen tot de herkenning van de status van vluchteling (EC, 16.01.1996, nr. 60.093; E.C.28.10.1997, nr. 69.217).

*In dit geval, voldoet de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie, van 02.04.2019, niet aan de bovengenoemde wettelijke bepalingen.
DAT de betwiste akte als volgt gemotiveerd is: (...).*

Enerzijds, is de notificatie van de aangevochten akte voor het minst voorbarig.

Inderdaad, volgens het artikel 39/2 van de wet van 15.12.1980 over de vreemdelingen, de beslissingen van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen vatbaar zijn voor een verzoekschrift voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Het artikel 39/57 van voornoemde wet van 15.12.1980 stelt dat “De verzoekschriften bedoeld in artikel 39/2 worden per verzoekschrift geïntroduceerd binnen de 30 dagen na kennisgeving van de beslissing tegen de welke ze gericht zijn”.

In dit geval, op 02.04.2019, zag de verzoekster zich in kennis stellen van een beslissing van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, dd. 21.01.2019 (Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus).

Deze beslissing van het CGVS is vatbaar voor een verzoekschrift voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen binnen de dertig dagen volgend op de notificatie.

De verzoekster was niet op de hoogte van de beslissing van het CGVS totdat het de opdracht kreeg om het grondgebied te verlaten op 02.04.2019.

De verzoekster beschikt dan ook over een termijn dat ten einde loopt op 02.05.2019 om een verzoekschrift in te dienen tegen deze beslissing van het CGVS voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het voornoemd verzoekschrift werd ingediend op 29.04.2019. Het is voor het ogenblik nog steeds hangend voor de RVV.

Het is daarom onjuist dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.04.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekster heeft ingediend, zonder te verzekeren dat zij op de hoogte was van de beslissing van het CGVS.

Anderzijds de motivatie van de betwiste akte is zuiver gestereotypeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt het voornaamwoord "hij" terwijl de bestemming van de beslissing een jonge vrouw is.

Zulk een motivatie met leemten gelijk staat met een afwezigheid van motivatie.

Het eerste middel ontnomen van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, betreffende de formele motivatie van de administratieve akten is ernstig."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet, naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat verzoekster het land binnenkwam op 24 september 2018 en nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor naar het oordeel van de verwerende partij verzoeksters regelmatig verblijf sinds 24 december 2018 overschreden is.

2.4. Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing "*gestereotypeerd*", maar gelet op het gegeven dat hierin wordt gemotiveerd aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken, kan dit betoog bezwaarlijk gevolgd worden. De bestreden beslissing maakt in haar aanhef voorts duidelijk gewag van "*mevrouw*" B.E." Het gegeven dat verderop in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van "*hij*" maakt niet dat ze niet langer afdoende gemotiveerd is.

2.5. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing is getroffen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°".

2.8. Uit het gestelde in punt 1.5. blijkt duidelijk dat de kennisgeving van de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebeurd is op 22 januari 2019. Deze vaststelling heeft kracht van gewijsde. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de kennisgeving van de in punt 1.2. bedoelde beslissing gebeurd is op 2 april 2019 en dat ze tot 2 mei 2019 de tijd had om hiertegen een beroep in te stellen .

2.9. De bestreden beslissing die dateert van 2 april 2019 werd dus wel degelijk getroffen op een ogenblik dat in de artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn om een beroep in te stellen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing verstreken was.

2.10. Verzoekster betwist voorts de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat ze het land binnenkwam op 24 september 2018 en nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor naar het oordeel van de verwerende partij verzoeksters regelmatig verblijf sinds 24 december 2018 overschreden is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoekster op, “*SCHENDING VAN HET PRINCIPE VAN RESPECT VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, DE GOED ADMINISTRATIE, VAN BILLIJKE PROCEDURE EN VAN HET CONTRADICTOIR ALS ALGEMENE RECHTSPRINCIEPEN*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De beslissing dd. 02.04.2019 is in strijd met de beginselen van respect van de rechten van de verdediging, van de goede administratie, van de billijke procedure en het contradictoir als algemene rechtsprincipes.

B.1. Verwijdering naar het land van afstamming

De redenering van de Belgische Staat is volledig bedrieglijk.

Indien het bevel het grondgebied moest in uitvoering gesteld worden, zou de verzoekster in de volledige onmogelijkheid verkeren terug naar België te gaan.

De Albanese autoriteiten zullen nooit de verzoekster een visum van terugkeer afleveren, gezien haar mislukte naar België.

Rekening houdend met de al geleden vervolgingen, heeft de verzoekster geen interesse zich bij de Albanese overheden te melden.

De Belgische Staat beschikt over geen enkele dwingende macht bij de Albanese autoriteiten om de verzoekster te lokaliseren en haar terugkeer te organiseren.

De Belgische Staat heeft niet het dossier van de verzoekster met de nodige aandacht onderzocht. Indien zelfs, niet onmogelijk, de verzoekster terug in België zou geraken, dient men zich de vraag te stellen welke standpunt de Belgische autoriteiten zouden innemen (tijdelijke toelating tot verblijf, herneming ab initio van de asielprocedure?...).

.B.2. Flagrante schending van de rechten van de verdediging

De argumentatie van de Belgische Staat, indien ze weerhouden zou worden, zou een ernstige hindernis vormen voor de verdediging van de aanvragers.

De afgelegenheid van deze in hun land van herkomst praktisch maken alle contacten onmogelijk met hun advocaat; dat het hier gaat om een zware schade aan de rechten van de verdediging.

De procedure eist een onafgebroken en regelmatige relatie tussen de aanvrager en zijn advocaat.

De advocaat moet zich op alle ogenblikken kunnen onderhouden met zijn klant, om de toestand van zijn dossier te kunnen bespreken en de te volgen procedure in te zien.

De aanwezigheid van een tolk is anderzijds onontbeerlijk om de gezegden van de aanvrager te vertalen.

In dit geval, zou de verdrijving van de verzoekster naar Albanië alle contacten teniet doen met haar advocaat. De verzoekster zou zich zo beroofd zien van het elementair recht om zijn verdediging te verzekeren in het kader van de lopende en lopende procedures met betrekking tot de beslissing van de CGRA voor de RVV.

Daarboven heeft de verzoekster gewettigd angst voor haar leven rekening houdend met de reeds ondergane vervolgingen in Albanië. Ze zou zich verplicht zien zich in haar eigen land te verschuilen en zich door de Albanese overheden te doen vergeten.

Het tweede middel ontnomen aan de schending van het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, van de billijke procedure en het contradictoir als algemeen rechtsprincipe, is dan ook gegrond.”

2.12. De Raad is niet bekend met een beginsel van “*billijke procedure*” waaraan dient getoetst te worden en verzoekster legt het ook niet uit. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.13. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij zich bij het treffen van de bestreden beslissing dient af te vragen of verzoekster al of niet in de onmogelijkheid vertoeft om terug te keren naar België.

2.14. Waar verzoekster opwerpt dat de Albanese autoriteiten haar nooit een visum van terugkeer zullen uitreiken, merkt de Raad nog op dat Albanezen vrijgesteld zijn van de visumplicht (cf. lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld zoals bedoeld in artikel 1/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

2.15. De Raad neemt er akte van dat verzoekster zich niet meer wenst aan te melden bij de Albanese autoriteiten. Waar ze hierbij verwijst naar “*de al geleden vervolgingen*” dient de Raad op te merken dat ze hiervan geen begin van bewijs bijbrengt en ze er niet onwetend van kan zijn dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot de conclusie kwam dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. De Raad ziet gelet op het gestelde in punt 1. ook niet in waarom verzoekster van de Belgische autoriteiten verwacht dat ze ambtshalve initiatieven ondernemen om verzoekster terug naar België te laten komen. Als verzoekster een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen of een asielpprocedure wenst te doorlopen komt het haar toe deze procedures op te starten. Het komt niet aan de Belgische overheden toe om procedures te initiëren te haren behoeve omdat verzoekster “*geen interesse [heeft] om zich bij de Albanese overheden te melden*”.

2.17. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat een “*verdrijving naar Albanië*” een “*zware schade*” toebrengt aan haar rechten van verdediging omdat dit elk contact met de raadsman onmogelijk maakt. De Raad ziet niet in waarom moderne communicatiemiddelen verzoekster niet in staat zouden stellen om contact te houden met haar advocaat vanuit het land van herkomst zodat ze “*de toestand van het dossier kunnen bespreken en de te volgen procedure in te zien*”. De Raad ziet ook niet in welk belang verzoekster heeft bij dit onderdeel van het middel, daar niet blijkt en verzoekster ook niet aantoonde dat ze verwijderd werd naar Albanië alvorens onderhavig beroep en het in punt 1.4. bedoelde beroep beslecht werden. Waar verzoekster opwerpt, “*De aanwezigheid van een tolk anderzijds is onontbeerlijk om de gezegden van de verzoekers te vertalen*” dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aanwezig was op de terechtzitting.

2.18. Waar verzoekster ten slotte nog stelt “*Daarboven de verzoekster gewettigd angst voor haar leven rekening houdend met de reeds ondergane vervolgingen in Albanië. Ze zou zich verplicht zien in haar eigen land te verschuilen en zich door de Albanese overheden te doen vergeten.*” is dit niet meer dan een bloot betoog dat bezwaarlijk een schending kan aantonen van artikel 3 van het EVRM, voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster de schending van deze bepaling met haar betoog beoogt op te werpen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van “*ARTIKEL 26 VAN HET INTERNATIONAAL PAKT VAN NEW-YORK VAN 19.12.1966, HET ARTIKEL 14 VAN DE CONVENTIE*

VAN DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN VAN 04.11.1950, HET ARTIKEL 4 VAN HET PROTOKOLL NR. 4 VAN 16.11.1963 EN HET ARTIKEL 1 VAN HET PROTOKOLL NR. 12 VAN 04.11.2000 VAN DE CONVENTIE VAN DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN".

Verzoekster betoogt als volgt:

1. *"De afwezigheid van geïndividualiseerde beslissing*
- 2.

Het artikel 26 van het Internationaal Pakt betreffende de economische, sociale en culturele rechten, gedaan in NEW-YORK op 19.12.1966 en goedgekeurd door de wet van 15.05.1981, schrijft voor dat: "Alle mensen zijn gelijk voor de wet en hebben het recht zonder discriminatie tot een gelijke bescherming van de wet. In dat opzicht, moet de wet alle discriminatie en aan alle personen een gelijke en afdoende bescherming aan de Conventie van Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, bepaalde rechten herkenkend garanderen tegen alle discriminaties, namelijk van ras, kleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke opinie en alle andere opinies, van nationale of sociale oorsprong, van fortuin, geboorte of alle andere situatie";

Het artikel 14 van de Conventie van Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 04.11.1950 bepaalt dat: "Het genot van de rechten en vrijheden herkent in deze huidige conventie dient verzekerd te zijn, zonder gelijk welk onderscheid, namelijk gegrond op het geslacht, het ras, de kleur, de taal, de godsdienst, politieke opinie en alle andere opinies, van nationale of sociale oorsprong, van fortuin, geboorte of alle andere situatie".

Volgens het artikel 4 van het protocol van 16.11.1963 aan de Conventie van Bescherming, bepaalde rechten en vrijheden herkenkend dan andere die al in de conventie en in het Eerste Bijkomend Protocol aan de Conventie staan, zoals amenderen door het Protocol nr. 11, "De collectieve verdrijvingen van vreemdelingen zijn verboden".

Het artikel 1 van het Protocol nr. 12 aan de Conventie van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 04.11.2000 voorziet dat : "Het genot van alle rechten voorzien door de wet moet verzekerd zijn, zonder geen enkele discriminatie, gegrond namelijk op het geslacht, het ras, de kleur, de taal, de godsdienst, politieke opinie en alle andere opinies, van nationale of sociale oorsprong, van lidmaatschap aan een nationale minderheid, van fortuin, geboorte of alle andere situatie. Niemand mag het voorwerp zijn van een discriminatie vanwege gelijk welke publieke overheid namelijk gegrond op de motieven vermeld in de paragraaf 1".

Het is aan elke staat om te overwegen geval per geval de aanvraag van de betrokkenen. België moet dus uitspraak doen over elke asielaanvraag en een individuele uitspraak uiten. België moet alle elementen van elk dossier in acht nemen.

In overeenstemming met de voornoemde internationale disposities, mogen de Belgische overheden geen collectieve beslissing goedkeuren.

Echter, sinds kortelings, afsluit België akkoorden met bepaalde landen.

Deze akkoorden hebben tot doel de massieve repatriëring te organiseren naar hun landen van afkomst, de kandidaten die van hun asielaanvraag in België afgewezen zijn.

De Belgische Staat reserveert een verschillende behandeling aan de aanvragers als deze afkomstig zijn of niet van een land met de welke hij "een akkoord van repatriëring" afgesloten heeft.

Klaarblijkelijk, is het een nieuwe politiek om de verdrijving van de kandidaten vluchtelingen te vergemakkelijken en te versnellen.

In casu, is de verzoekster het slachtoffer geweest van een duidelijke discriminatie om reden van zijn land van herkomst, discriminatie die verboden is door de internationale hierboven aangehaalde schikkingen.

Het dossier van de verzoekster werd niet met de nodige ernst onderzocht alleen door het feit van haar Albanese nationaliteit.

Alvorens het verhaal van de verzoekster die van Albanië kwam gehoord te hebben, hadden de Belgische autoriteiten al een a priori ten overstaande van deze.

Door de betwiste beslissing te nemen, heeft de Belgische Staat misken de voornoemde internationale overeenkomsten die ze tekenen.

De verzoeker werd veroordeeld om het grondgebied te verlaten wegens haar Albanese nationaliteit.

3. Gewettigde angst van vervolging in geval van terugkeer naar Albanië

Ten gevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.04.2019, heeft de verzoekster gewettigd angst voor haar leven.

Van zodra haar aankomst, zullen de Albanese overheden verschillende drukkende en vernederende maatregelen adopteren tegen haar, zoals het al het geval is in andere landen met de welke België akkoorden van repatriëring afgesloten heeft.

Het derde middel ontnomen uit de schending van het artikel 26 van het Internationaal Pakt van NEW-YORK genomen op 19.12.1966, het artikel 14 van de Conventie van Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 04.11.1950, het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 04.11.2000 van de Conventie van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, is ernstig."

2.20. De bestreden beslissing is geen beslissing over een asielaanvraag waardoor verzoeksters betoog dat elke asielaanvraag een individuele aanpak moet krijgen niet ter zake doet. Alleszins blijkt uit de in punt 1.2. bedoelde beslissing die in het administratief dossier zit, dat ze blijf geeft van een individuele aanpak en een ernstig onderzoek van haar asielrelaas.

2.21. De Raad ziet ook niet in wat de grondslag is van verzoeksters betoog dat er sprake is van collectieve beslissingen voor Albanese onderdanen, dat er akkoorden zouden bestaan voor "massieve repatriëring" en dat "De Belgische Staat [...] een verschillende behandeling [reserveert] aan de aanvragers als deze afkomstig zijn of niet van een land met de welke hij "een akkoord van repatriëring" afgesloten heeft. Klaarblijkelijk, is het een nieuwe politiek om de verdrijving van de kandidaten vluchtelingen te vergemakkelijken en te versnellen. In casu, is de verzoekster het slachtoffer geweest van een duidelijke discriminatie om reden van zijn land van herkomst, discriminatie die verboden is door de internationale hierboven aangehaalde schikkingen. Het dossier van de verzoekster werd niet met de nodige ernst onderzocht alleen door het feit van haar Albanese nationaliteit." Het betoog van verzoekster wordt gekenmerkt door een wild om zich heen slaan met allerlei beweringen die niet geconcretiseerd, geduid laat staan aangetoond worden.

2.22. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing uiting geeft van een overheid die Albanese onderdanen discrimineert of deel uitmaakt van een pakket collectieve beslissingen die getroffen worden ten aanzien van Albanese onderdanen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA